

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.057/2025/6/I.

A felperes:

Felperes1 (cím6)

A felperes képviselője:

Szekeres Zsolt Ügyvédi Iroda (Dr. Szekeres Zsolt ügyvéd; cím4)

Az alperes:

Alperes1 (cím7)

Az alperes képviselője:

Dr. Varga István ügyvéd (cím5)

A per tárgya:

bíróági jogkörben okozott vagyoni és nemvagyoni kár megtérítése

Az elsőfokú bíróság és fellebbezett határozata:

Veszprémi Törvényszék 5.P.20.799/2024/12/I. számú ítélete

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes 13. sorszámu beadványa

Ítélet

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 567.912 (ötszázhatvanhétezer-kilencszáztizenkettő) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak 1.851.600 (egymilliónyolcszázötvenegyezer-hatszáz) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Tájékoztatja az ítéltábla a feleket, hogy az állam javára fizetendő eljárási illetéket a fizetésre kötelezett fél az adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára a jelen ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül köteles megfizetni. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító jelét közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felülbírálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A Bratislavai V. Járásbíróság a 2.T.85/2007. számú, 2007. június 16-án jogerőre emelkedett büntetőparanccsal (a továbbiakban: külföldi ítélet) 3 év börtönbüntetést szabott ki a felperessel szemben, melynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. A külföldi ítélet érvényét a Fővárosi Bíróság a 18.Bk.246/2008/4. számú, 2009. február 17-én jogerős végzéssel elismerte.

[2] A Győri Járásbíróság a B.99/2011/78. számú és a Alperes1 3.Bf.330/2012/15. számú határozatával 2012. december 12-én jogerőre emelkedett ítéletével a felperest több bűncselekményben bűnösnek mondta ki és halmazati büntetésül 4 év börtönbüntetésre ítélte, és elrendelte a külföldi ítélettel próbaidőre felfüggesztett 3 év börtönbüntetés végrehajtását.

[3] A külföldi ítélettel kiszabott büntetést a felperes – más magyar büntető ítéletekkel kiszabott szabadságvesztés büntetésekkel együtt – két részletben töltötte le: 2013. március 16-tól november 26-ig, és 2015. március 4-től 2016. szeptember 19-ig tartó időszakban. Összesen 820 napot töltött a külföldi ítélet alapján börtönben 2016. szeptember 19-én történt feltételes szabadlábra bocsátásáig, büntetése kitöltése esetén 2017. június 20-án szabadult volna.

[4] A Győri Járásbíróság egyszerűsített felülvizsgálati eljárásban 2022. április 22-én kelt és május 5-én véglegessé vált Bpk.432/2022/2. számú végzésével hatályon kívül helyezte az alperes ítéletének a külföldi ítélettel kiszabott felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtásának elrendelésére vonatkozó rendelkezését. Erről a felperes 2022. december 19-én szerzett tudomást a végzés felperes védőjével való 2022. december 19-én történt közlés útján.

[5] A végzés indokolása szerint a Fővárosi Törvényszék 2022. március 4-én kelt 18.B.246/2008/30. számú tájékoztatása alapján a Fővárosi Törvényszék nem hozott a külföldi ítélet végrehajtásának átvételéről szóló döntést. Az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény (a továbbiakban: Eubü. tv.) 120. §-a értelmében a 109. §, 111. § (1) bekezdés, 122. § szerinti feltételekkel és eljárásban a Fővárosi Törvényszéknek indokolt határozattal rendelkeznie kellett volna a végrehajtás átvételéről. Az ítélet érvényének elismerése önmagában a végrehajtás elrendeléséhez nem elegendő, szükséges a külföldi ítélet végrehajtásának külön eljárásban történő átvétele is, mely nem történt meg. Ezért a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 671. § 3. pontja szerinti egyszerűsített felülvizsgálati eljárásban a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának jogszerűtlen elrendelését – hivatalból – hatályon kívül helyezte.

[6] A felperes 2023. márciusában a Fővárosi Törvényszéken 63.P.20.658/2023. ügyszám alatt pert indított a Magyar Állam alperes ellen szabadságának alaptalan korlátozása miatt, melyben a Be. 853. § (1) bekezdése *b)* pontja alapján kártalanításként 15 millió Ft sérelemdíj és 35.424.000 Ft elmaradt munkabérrel felmerült kár megtérítése iránti keresetet érvényesített. 2023. november 10-én kelt beadványával a jelen per alperesét, a Alperes let perbe vonta, kérte a Magyar Állam perből való elbocsátását, és keresetváltoztatással élt. A Fővárosi Törvényszék 63.P.20.658/2023/15. számú, 2023. november 23-án kelt végzésével a perbevonást visszautasította és a keresetváltoztatást elutasította. A felperes elállása folytán a peres eljárás 2024. április 25-én megszüntetésre került a törvényszék 26. sorszámu végzésével.

A kereset

[7] A felperes 2024. július 30-án nyújtott be keresetlevelet az alperessel szemben. Végleges keresetében az alperest 15.000.000 Ft nemvagyoni kártérítés, és 8.145.000 Ft vagyoni kártérítés, valamint ezen összegek 2022. május 5-től járó késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Igényét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 339.§ (1)-(2) bekezdéseire, 349.§ (1) és (3) bekezdéseire, 355.§ (1)-(4) bekezdéseire, valamint 76. §-ra és 84.§ (1) bekezdés *e)* pontjára alapította.

[8] Hivatkozása szerint a Fővárosi Bíróság határozatával 2009. február 17-én elismert külföldi ítélet végrehajtásának elrendelése miatt 2013. március 16-tól november 26-ig, majd 2015. március 4-től 2016. szeptember 19-ig, összesen 820 napot töltött börtönben. Az alperes börtönbüntetés végrehajtását elrendelő rendelkezése azonban hatályon kívül helyezésre került. Ebből megállapíthatóan az alperes súlyos jogalkalmazási hibát követett el, mert a külföldi ítélettel felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtására alaptalanul került sor, a börtönbüntetés letöltése törvénytörő volt.

[9] Vagyoni kárigényét arra alapította, hogy betanított szakmunkásként 1.800 Ft órabér mellett havi 288.000 Ft jövedelme lett volna, így a 820 nap alaptalanul börtönben töltött idő alatt 7.776.000 Ft jövedelmet érhetett volna el. További 369.000 Ft kárt a börtönben keresett munkabéréből fogva tartási költségként levont napi 450 Ft 820 napra eső összege címén érvényesített.

A nemvagyoni kárigénye tekintetében arra hivatkozott, hogy 2015. március 4-i feltételes szabadulása esetén megfelelő munkavégzés mellett visszaköltözött volna élettársához és gyermekeihez. A hosszú fogva tartás miatt azonban családi, baráti kapcsolatai fenntartása ellehetetlenült, valamint édesapja rákos betegségben 2015. augusztus 21-én elhunyt, de nem tudott vele lenni utolsó hónapjaiban, a temetésére sem engedték el. Köztudomású hátrányként jelölte meg a börtönnel járó pszichés megterhelést, fizikai kényelmetlenségeket, a kényszerű összezárságot, a családtól való elszakadást, és a szabadulást követő életvitelben, munkavégzésben elszenvedett sérelmeket.

[10] Az alperes elévülési kifogásával szemben azzal érvelt, hogy a Győri Járásbíróság Bpk.432/2022/2. számú végzésének a védőjével való 2022. december 19-én történt kézbesítésének időpontjában szerzett tudomást a bekövetkezett kárról. Ezen időpontig az elévülés nyugodott és az akadály megszűnésétől számított 1 évig, 2023. december 19-ig az igény még érvényesíthető volt. Tehát az elévülés 2023. december 19-én következett be. A Fővárosi Törvényszéken 2023. márciusban indított per szerint az elévülést megszakította az rPtk. 327.§ (1) bekezdése értelmében. Annak ellenére, hogy azt az Állammal szemben indította kártalanítás iránt, valamint az alperes perbevonása sem vezetett eredményre és a pert érdemi döntés nélkül megszüntették. A felperes perbe kívánta vonni az alperest, a szándék tehát fennállt és a bírósági igényérvényesítés megtörtént. Nincs jelentősége, hogy az Állammal vagy az alperessel szemben történt-e az igényérvényesítés. Hivatkozott a Kúria Jpe.II.60.054/2022/14. számú jogegységi hatályú határozatára, mely szerint az rPtk. 327. § (1) bekezdése alapján a követelés bírósági úton való érvényesítése akkor is megszakítja az elévülést, ha a keresetlevél alkalmas a per megindítására, de a bíróság érdemi döntést nem hozott.

Arra is hivatkozott az elévülés nyugvása körében, hogy a felperes 2024. augusztus 2-án szabadult végleg, ezért ezen időpontig önmagában a fogva tartás okán akadályoztatva volt az igényérvényesítésben, ezért az elévülés ezen időpontig nyugodott.

Az ellenkérelem

[11] Az alperes a kereset elutasítását kérte.

[12] Elsődlegesen elévülési kifogással élt. Másodlagosan érdemben vitatta a kereset jogalapját és összegét is; e körben részletesen kifejtette az alperes magatartása jogellenességét, az esetleges jogalkalmazási tévedés kirívóan súlyos mértékét, a károk bekövetkezését, mértékét és az okozatosságot vitató és cáfoló állításait, jogi érveit, valamint csatolta bizonyítékait.

[13] Az elévülés tekintetében – a felperessel egyezően – az elévülése kezdőidőpontjaként a károsodás bekövetkeztének és ezzel a követelés esedékessé válásának időpontját, 2016. szeptember 19-ét jelölte meg. Ehhez képest szerint a követelés elévülése 2021. szeptember 19-én bekövetkezett és tévesen állítja a felperes, hogy az elévülés 2023. december 19-én következett be. Mivel a felperes csak a 2021. szeptember 19-én bekövetkezett elévülést követően, 2022. december 19-én szerzett tudomást a kárról, így az rPtk. 326. § (2) bekezdése

alapján ezen időpontig az elévülés nyugodott. Ekkor a nyugvás véget ért és az elévült követelése innentől számított 1 évig, 2023. december 19-ig volt bírósági úton érvényesíthető.

Hangsúlyozta, hogy az rPtk. nem ad lehetőséget az 1 éves igényérvényesítési határidő alatt az elévülés újbóli nyugvására vagy megszakítására (EBH2003. 853.). A Fővárosi Törvényszéken indított per sem szakította meg szerinte a perbeli követelések elévülését. Egyrészt mert azt a felperes nem az alperes ellen indította, és az alperesnek a keresetet sem kézbesítették. Az elévülés megszakítására az rPtk. 327. § (1) bekezdése értelmében ugyanis csak olyan cselekmények alkalmasak, amelyekkel a kötelezett írásban értesül arról, hogy a jogosult igényt tart a követelésre. Másrészt a per elállás folytán érdemi határozat nélkül zárult.

Az elsőfokú bíróság döntése és indokai

[14] Az elsőfokú ítélet a keresetet elutasította és kötelezte a felperest az alperes javára 1.135.824 Ft perköltség, az állam javára 1.500.000 Ft feljegyzett elsőfokú illeték megfizetésére.

[15] Az alperes elévülési kifogását alaposnak találta, ezért a keresetet további érdemi vizsgálat nélkül utasította el. Az rPtk. 360. § (1) bekezdésére és 324. § (1) bekezdésére, valamint a felek egyező előadására utalással megállapította, hogy a felperes kártérítési követeléseinek elévülése – függetlenül a kárról való tudomásszerzés időpontjától (PK. 51. számú állásfoglalás) – a külföldi ítélet végrehajtásának befejezésével, 2016. szeptember 19-én kezdődött.

[16] Tévesnek tartotta az elévülés nyugvásával és megszakításával kapcsolatos azon felperesi álláspontot, hogy az alperes végrehajtást elrendelő ítéletének hatályon kívül helyezéséről rendelkező végzés kézbesítésétől az igényérvényesítésre rendelkezésre álló további 1 éves határidőn belüli perindítás megszakította az elévülést. Kifejtette, hogy az elévülés megszakítása fogalmilag és dogmatikailag kizárólag az elévülési időn belül merülhet fel. Az elévülési idő lejártá után, az elévülés nyugvása folytán rendelkezésre álló 1 éves határidő ugyanis már nem elévülési jellegű, így annak nyugvása nem állapítható meg és semmilyen jogi ténnyel nem hosszabbítható vagy szakítható meg. Ezért a 2021. szeptember 19-én bekövetkezett elévülést 2023. évben kezdeményezett peres eljárás fogalmilag nem szakíthatta meg. Erre tekintettel mellőzte annak vizsgálatát, hogy a felperes által kezdeményezett korábbi, érdemi döntés nélkül befejezett bíróság előtti igényérvényesítés ténye alkalmas volt-e az elévülés megszakítására.

[17] A rPtk.326. § (2) bekezdése körében a menthető igényérvényesítési késedelem kérdésében hangsúlyozta, hogy a bíróságnak az adott eset összes körülményeinek mérlegelése alapján kell az elévülés nyugvásáról állást foglalni. Menthető okról csak akkor lehet szó, ha a jogosultság gyakorlása jogi vagy ténybeli akadályokba ütközik, pl. a jogosult nem tudott arról, hogy érvényesíthető igénye van. Megállapította, hogy az adott esetben a felperest menthető ok akadályozta abban, hogy igényét az 5 éves elévülési időn belül érvényesítse, mert csak 2022. december 19-én értesült arról, hogy a külföldi határozat végrehajtását elrendelő határozatot utóbb hatályon kívül helyezték. Ezen időpontban azonban elhárult az igényérvényesítési akadály, mert a felperes tudomást szerzett az igény érvényesítéséhez szükséges valamennyi releváns adatról. Tett is folyamatba pert a Fővárosi Törvényszéken,

amelynek keretében hivatkozott a jelen perben is előadott tényekre. A felperesnek tehát volt lehetősége a perbelivel azonos tartalommal peres eljárás kezdeményezésére a nyugvást eredményező akadály megszűnésétől számított 1 éven belül. Mivel az általa kezdeményezett per eredményre nem vezetett, a követelése 2019. szeptember 19-én elévült.

A fellebbezés

[18] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereseti kérelmével egyező ítélet meghozatalát, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését kérte.

[19] A tényállás kiegészítését kérte azzal, hogy egy másik büntetésből 2024. augusztus 2-án szabadult végleg és ezen időpontig önmagában a fogva tartás ténye miatt nem volt abban a helyzetben, hogy igényét érvényesítse. Előadta, hogy a Győr-Moson-Sopron Vármegyei Ügyészség Bv.314/2024/14 – alperes által A/6. alatt csatolt – intézkedésével kérte a külföldi ítélet alapján letöltött időtartam beszámítását a Győri Ítéltábla Bf.II.3/2020/5. számú ítéletével kiszabott 9 év fegyházbüntetés tartamába. Álláspontja szerint ezen időpontig az elévülés nyugodott, mert ekkor került abba a helyzetbe, hogy a szabadulást követően felmérje a túltöltés miatt bekövetkezett kárt. E beszámítással zárult az elévülés nyugvását eredményező azon előzetes eljárás, amely alapján egyértelmű, hogy törvénysértő volt a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtása, és a Győri Ítéltábla is Bf.II.3/2020/5. számú 2020. március 5-én jogerős ítéletével a feltételes szabadság megszüntetéséről törvénysértően rendelkezett. Ezt megelőzően fogva tartása ideje alatt nem volt tisztában a jogszabályi környezettel és a végrehajtást elrendelő határozat jogszabálysértő voltáról nem csak a hatályon kívül helyező végzésből, hanem a fenti intézkedéssel szerzett tudomást.

[20] Érvelése szerint az elévülés nyugvását a fentiekre is figyelemmel kell vizsgálni, így a fogva tartása olyan menthető oknak minősül, amely miatt az elévülés nyugvása megállapítható. E körülményeket az elsőfokú bíróság nem megfelelően értékelte. Egyebekben fenntartotta és megismételte a Fővárosi Törvényszéken indított per elévülést megszakító joghatásával kapcsolatos álláspontját.

A fellebbezési ellenkérelem

[21] Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[22] Véleménye szerint helyesen állapította meg az elsőfokú ítélet, hogy a felperest menthető ok akadályozta az 5 éven belüli igényérvényesítésben, mert csak 2022. december 19-én értesült a hatályon kívül helyezésről. Am ezen időpontban elhárult az igényérvényesítési akadály, hiszen pert is indított a Fővárosi Törvényszéken a perbelivel azonos tartalommal. Ezért az elévült követelés 1 évig, 2023. december 19-ig volt bírósági úton érvényesíthető. E nappal a felperes igényérvényesítési joga megszűnt. A felperes 2024. augusztusi szabadulásának nincs jelentősége és a fogva tartás ténye sem akadályozta őt az igényérvényesítésben. E felperesi állítást cáfolja a 2023. márciusi Fővárosi Törvényszéken azonos tartalommal indított per ténye, melyre a felperes maga is elévülést megszakító

tényként hivatkozott. E per elévülést megszakító joghatását illetően megismételte az elsőfokú eljárásban ennek cáfolatára előadott érveit.

Az ítéltábla döntése és indokai

[23] A fellebbezés nem alapos.

[24] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú ítélet a jogvita eldöntéséhez szükséges releváns tényeket tartalmazza, helyesen határozta meg és értelmezte az rPtk. elévülés kezdetére, nyugvására és megszakítására vonatkozó jogszabályi rendelkezéseit, valamint ezek alkalmazásával helytállóan jutott arra következtetésre, hogy a felperes követelése elévült. Erre tekintettel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján az érdemben helyes elsőfokú ítéletet helybenhagyta és annak helyes indokaira a Pp. 386. § (4) bekezdése alapján csupán utal. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az ítéltábla csupán az alábbiakra mutat rá:

[25] A perfelvételi tárgyaláson előadott és fellebbezésében hivatkozott 2024. augusztus 2-i szabadulás ténye a jogvita eldöntésében nem releváns és ezen időpontig való fogva tartásának ténye sem eredményezi az elévülés nyugvását. Amint azt az elsőfokú ítélet részletesen kifejti, az rPtk. 326. (2) bekezdése szerinti elévülés nyugvását olyan önhibán kívüli körülmény eredményezheti, amely a jogosultat a konkrét esetben ténylegesen akadályozza a jogai határidőben való érvényesítésében. Önmagában a fogva tartás ténye azonban nem akadályozza az igényérvényesítést. Ezt éppen a felperes magatartása igazolja. Ugyanis – amint arra az alperes is helyesen utalt – a felperes még fogva tartásának ideje alatt, sőt szabadulását mintegy 1,5 évvel megelőzően indította a Fővárosi Törvényszéken a pert 2023. márciusában az igényérvényesítéshez szükséges valamennyi információ birtokában; a 2022. decemberében történt tudomásszerzését követően. Az ottani és a jelen keresetlevél összevetéséből egyértelműen megállapítható, hogy – az alperes személyét és a jogcímet kivéve – a kereset ténybeli alapja, az érvényesített követelések tartalma és összege, valamint a jogi érvek és hivatkozások tartalmilag azonosak.

[26] Általánosságban a jogi ismeretek hiánya pedig alkalmatlan menthető okként való minősítésre; egyebekben a felperes a Fővárosi Törvényszéken (is) jogi képviselővel járt el. Rámutat továbbá az ítéltábla, hogy még a jelen pert is a fogva tartása ideje alatt, 2024. július 30-án érkezett keresetlevéllel indította, a jogi képviselőnek 2024. június 21-én adott meghatalmazással.

[27] A fellebbezésben – nyugvást eredményező igényérvényesítési akadályként – előadott azon tény pedig a másodfokú eljárásban nem volt figyelembe vehető, hogy a Győri Ítéltábla Bf.II.3/2020/5. számú jogerős ítéletével kiszabott büntetésébe beszámították-e a külföldi ítélet alapján jogszerűtlenül végrehajtott fogva tartás időtartamát. E tény ugyanis már a keresetindításkor is ismert volt a felperes számára, melyet egyébként keresetlevelében elhallgatott. Az alperes írásbeli ellenkérelmében azonban már hivatkozott erre érdemi védekezésében a kár mértéke körében kiemelve, hogy 72 nap kivételével a keresettel érvényesített hátrányok ezáltal kompenzálásra kerültek. Ennek ellenére a felperes sem válasziratában, sem a perfelvételi tárgyaláson nem hivatkozott keresete megalapozásához arra a tényre, hogy a más büntetésbe való beszámítással kapcsolatos eljárások akadályozták a

töltés miatt bekövetkezett kárának felmérésben, ezáltal az igényérvényesítésben. Megjegyzi az ítéltábla, hogy keresetét ennek figyelmen kívül hagyásával terjesztette elő és tartotta fenn a perfelvétel lezárásáig is. Mindezekre tekintettel az elévülés nyugvását eredményező új tényként e hivatkozás a Pp. 373. § (2) bekezdésébe ütközik. Emellett elbírálása esetén sem eredményezhet volna a felperesre kedvezőbb ítéletet, mert az a körülmény, hogy a felperes 2016. szeptember 19-én nem vitásan bekövetkezett kárai utóbb valamely okból (részben) megszűntek, nem az elévülés körébe, hanem a per érdemére tartozik; amint arra az alperes is az érdemi védekezés körében hivatkozott.

[28] Ugyancsak megalapozatlan volt az elévülés megszakításával kapcsolatos felperesi álláspont. Helyesen, az irányadó bírói gyakorlattal (Kúria Pfv.20.779/2012/3. - megjelent BH2013. 189., EBH2003. 853.) egyezően fejtette ki az elsőfokú ítélet: Az rPtk. 326. § (2) bekezdése szerinti, a nyugvást okozó akadály megszűntétől kezdődő (jelen esetben 1 éves) igényérvényesítési határidő nem az elévülési határidőt hosszabbítja meg; valamint e határidő nem elévülési jellegű, ezért sem annak nyugvása, sem megszakítása nem lehetséges, és e határidő semmilyen jogi ténnyel nem hosszabbítható meg. Ebből következően a felperesnek a 2022. december 19-ig tartó nyugvást követően az rPtk. 326. § (2) bekezdése értelmében 2023. december 19-ig volt lehetősége a követelését az alperessel szemben bírósági úton érvényesíteni.

A Fővárosi Törvényszéken a pert ugyan e határidőn belül indította 2023. márciusában, ám nem az alperes ellen, azaz az alperessel szembeni jelen perbeli követelés bíróság előtti érvényesítésére ekkor és e keresettel nem került sor. Az alperes 2023. novemberi perbevonása és a vele szembeni követelés érvényesítésére irányuló kereset előterjesztés is még az 1 éves határidőn belül volt. E kereset befogadásának azonban a Pp. 51. §-a alapján eljárásjogi akadálya volt, ezért azt a törvényszék a kereset alperessel való közlése nélkül a Pp. 51. § harmadik mondata alapján visszautasította. A Kúria Jogegységi Panasz Tanácsának Jpe.II.60.054/2022/14. jogegységi hatályú határozatában megfogalmazottakból pedig az következik, hogy a per megindítására alkalmatlan, ezért visszautasított keresetlevél nem minősül a kötelezettel szembeni bíróság előtti igényérvényesítésnek, az vele szemben az elévülés szempontjából joghatással nem bír.

[29] Mindezek alapján az elévülés szempontjából csak a jelen pert megindító keresetlevél bír jogi jelentőséggel. Ez azonban az rPtk. 326. § (2) bekezdése szerinti határidőn túl, elkéssetten érkezett, ezért a felperes elévült követelése az rPtk. 325. § (1) bekezdése alapján bírósági úton nem érvényesíthető és érdemi vizsgálat nélkül elutasításra szorult. A Pp. 381. § szerinti hatályon kívül helyezési ok sem állt fenn, mivel nincs – a fellebbezés sem jelölt meg – olyan lényeges eljárási jogszabálysértést és eljárási cselekményt, amely az elsőfokú eljárás kiegészítését tenné szükségessé az érdemi döntés meghozatalához.

[30] A másodfokú eljárásban pervesztes felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes felszámított másodfokú perköltségét megtéríteni. Az alperes a Pp. 81. § (2) bekezdés második mondata alapján a jogszabály szerinti perköltséget számította fel, melyet a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (5) bekezdése szerint számított, 447.175 Ft + Áfa összegben határozott meg. A fellebbezési eljárás azonban a felperes fellebbezési kérelmére indult, ezért az annak időpontjában hatályos bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 7. §-a

alapján e jogszabály volt alkalmazandó. Az Ükr. 3. § (1) bekezdés *b)* pontja a korábbi jogszabállyal azonos összegben határozza meg az ügyvédi munkadíjat, de annak (4) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásra vonatkozóan nem érvényesül a korábbi 50 %-os szabály, így a felszámított összeg alacsonyabb volt a jogszabály szerint járónál. A Pp. 82. § (3) bekezdés második monda alapján azonban az ítélőtábla a felszámított összeghez kötve volt, ezért a kérelemmel egyezően határozta meg a felperes másodfokú perköltségét.

[31] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán a meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 83. § (1) bekezdésére figyelemmel a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a pervesztes felperes köteles az államnak megfizetni. Az államnak fizetendő feljegyzett illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 78. § (4) bekezdése alapján külön további felhívás nélkül az ítélőtábla e jogerős ítéletének meghozatala napjától számított 60. napig, mint az esedékesség napjáig kell megfizetni a megjelölt számlára és adatokkal

Győr, 2025. május 21.

Dr. Maurer Ádám sk.
sk.

Dr. Zsitva Ágnes sk.

Dr. Sarmon Hedvig

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró